

[Lenger]

ligge i forlængelse af det princip, at det er de vigtigste og de alvorligste sager, der skal afgøres på denne måde, ikke blot, at man bruger den forventede straf; men vi mener også, at 3 år på den baggrund er det rigtige.

Ministerens begrundelse for de fire år indeholder derimod overhovedet ikke én eneste retspolitisk overvejelse. Det er udelukkende bekvemmeligheds- og effektivitetshensyn, der har været afgørende for denne grænse, og på det grundlag vil vi ikke lade os overbevise til at fravige vort hidtidige standpunkt på dette område. Det er trods alt nogle vigtige principper, dette her drejer sig om.

Ministeren foreslår også, at en række byretsdomme kan undvære en gengivelse af bevisførelsen, parts- og vidneforklaringer og diverse dokumenter. Det finder vi er helt uacceptabelt, og det er ikke tilstrækkeligt for os, at der så indføres en bestemmelse om, at en sådan gengivelse alligevel skal ske i de situationer, hvor dommen ankes. Hvis vi overhovedet skal overveje at medvirke til en ændring af denne karakter, skal den udformes således, at i det mindste den tiltalte har et ubetinget krav på, at dommen bliver udformet i hele sin udstrækning.

Hvad angår domsmænd i forbindelse med behandling af spiritussager, er vi ret lidenskabsløse, fordi det jo i høj grad kun går ud på at slå op i en tabel, og vi ser hellere, at man anvender lægdommere i bedømmelsen af sager inden for særlovgivningen, hvis det endelig skal være.

Vi er også ret lidenskabsløse over for muligheden for at anvende kun to juridiske dommere i en række landsretssager, men vi synes nok, at begrundelsen er skredet lidt. Oprindeligt blev muligheden jo nævnt som en metode til at styrke det læge element, men forslaget er nu endt som et led i det bekvemmelighedshensyn, der ligger bag en stor del af ministerens forslag, og som i øvrigt også er den væsentligste begrundelse for en række af de mere ekstreme forslag i socialdemokratiets beslutningsforslag.

Det radikale venstres forslag er vi meget positive over for. Det arbejder med en begrænsning i antallet af isolationer, en begrænsning i den egentlige, totale isolation, en begrænsning i varigheden og et større fradrag i den endelige straf for den periode, hvor der har været anvendt isolation.

Forslaget præciserer også, at isolation aldrig kan opretholdes ud over den politimæssige efterforsknings afslutning, hvad der desværre også er hårdt brug for at få fastslået. Der sker en forbedring i præciseringen af, hvornår den fængslede kan afhøres, og under hvilke omstændigheder.

Endelig foreslår de radikale, at den forventede straf skal overstige to år, for at en total isolation kan finde sted.

Der er tale om et klart fremskridt, og det kan vi gå ind for. Men principielt er VS imod isolation i det hele taget. Vi mener, at udgangspunktet må være, at den varetægtsfængslede har ret til fællesskab, og at der så herefter eventuelt kan ske begrænsninger i den fængsledes ret til at have kontakt med bestemte, entydigt definerede personer af hensyn til sagens efterforskning. Denne holdning forhindrer os imidlertid ikke i at støtte de små fremskridt, som det radikale forslag trods alt indebærer.

Lovforslag nr. L 80 har jo tidligere været til behandling, og vi har ikke på noget tidspunkt haft og har fortsat ikke nogen som helst blide følelser over for det forslag. Justitsministeren foreslår en særlig hjemmel til varetægtsfængsling, og det vil sige fængsling uden dom, uden at de sædvanlige betingelser er opfyldt. På trods af, at forslaget tidligere har været behandlet her i salen, er det fortsat ikke lykkedes at afæske ministeren et svar på, hvad det er for en, som det hedder, »særligt begrundet mistanke«, han vil bruge som grundlag for at foretage varetægtsfængslinger, ud over hvad de hidtidige betingelser giver mulighed for. Jeg tror heller ikke, vi får svaret i dag.

Hvornår der foreligger denne særligt begrundede mistanke om, at en person i forbindelse med opløb eller anden grov forstyrrelse af ro og orden har begået en bestemt lovovertrædelse, og hvornår der er grund til at frygte, at vedkommende på ny vil begå en tilsvarende lovovertrædelse som den, man altså ikke ved om han faktisk har begået, står i hvert fald på nuværende tidspunkt helt hen i det uvisse, og dermed er vejen åben for, at politiet og domstolene får en ekstra mulighed for at foretage de fængslinger uden dom, som man trods alt ikke har kunnet foretage hidtil, og hvor det ellers ikke ligefrem er fløjlshandskerne, man har haft på, når man har taget stilling til varetægtsfængslinger.